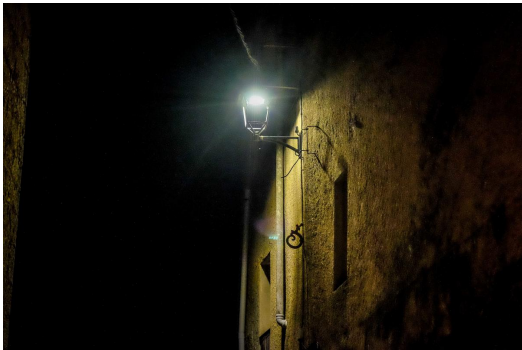

Dr. Àlex Vila: «Només fa un any i, mirant enrere, sembla que parlem de la prehistòria»

El cap del Servei de Medicina Interna i Especialitats Mèdiques de l'Hospital de Figueres parla de la seva experiència professional i personal durant la pandèmia

El doctor Àlex Vila, de cara, conversant amb el doctor Carles Sabadell.

El 13 de març del 2020, el dia del seu aniversari, es va decretar l'estat d'alarma. Aquell dia, ell treballava a l'hospital i va atendre el primer pacient amb Covid-19 [<https://www.emporda.info/tags/coronavirus.html>]. El doctor Àlex Vila ha viscut la pandèmia de coronavirus des del primer dia com a cap del Servei de Medicina Interna i Especialitats Mèdiques de l'Hospital de Figueres i també com a metge d'assistència i d'atenció directa. Aquest dissabte, 13 de març, compleix 45 anys i en fa dotze que treballa en aquest centre hospitalari.

De quina forma els va sobrevenir, als professionals sanitaris, la declaració d'una pandèmia?

Com a tothom. Quan el desembre del 2019 s'escoltava el que passava a la Xina, ho vèiem molt lluny i semblava impossible que pogués arribar a Europa o a Catalunya. Vèiem aquelles excavadores a la Xina per construir hospitals i semblava ficció. Però, al febrer, quan hi ha casos a Itàlia, tothom comença a tenir por i incertesa. I poc després ens va tocar a nosaltres. El febrer ja ens vam posar les piles a l'hospital i vam crear diferents comissions per organitzar-nos, per si arribava algun cas.

Recorda bé quan va arribar aquest primer cas?

Era el 13 de març, el dia del meu aniversari. Va arribar a l'hospital, aquí a Figueres, una persona de nacionalitat italiana que havia rebut la visita d'un seu amic d'Itàlia. Era el primer cas de sospita clara d'algú que havia mantingut un contacte.

Com van confirmar la sospita?

En aquell moment, era tot molt diferent de com és ara. Només fa un any i, mirant enrere, sembla que parlem de la prehistòria. Des de llavors, s'ha evolucionat molt. En aquell moment, quan venia una persona amb clínica sospitosa, l'havies d'aïllar i havies de demanar permís a Epidemiologia per veure si es podia cursar la PCR. Aleshores, es feia la prova i l'enviàvem en transport sanitari fins a Barcelona, a l'Hospital Clínic. Els resultats els sabíem al cap d'hores. I aquell primer cas va ser positiu.

Com es va tractar el primer pacient?

El vam tenir ingressat independentment de si era greu o no ho era. Hi havia molta incertesa sobre el que passava amb aquests pacients. Hi havia molt desconeixement. No sabíem el grau d'infectivitat que podia tenir el virus, de si era molt agressiu o no.

Què és el més dur de tractar amb pacients amb coronavirus?

El que més ens ha preocupat d'aquests pacients ha estat la seva soledat. Ens ha afectat molt veure persones que havien d'ingressar a l'hospital en aïllament, sobretot aquelles que es morien soles. Això ha estat molt dur lògicament per al pacient, però també per a la família. Per al personal mèdic i d'infermeria que atén aquests pacients han estat cops molt forts.

Segueix sent així?

Inicialment, no es deixava entrar ningú, però més endavant es va permetre que la família pogués estar amb el pacient en l'últim moment. Ara sí que quan es preveu que un pacient està malament, s'ofereix a la família que hi pugui haver un acompanyant. Això ha alleugerit una mica el dolor de les famílies, que ara poden estar els últims moments amb ell, amb unes mesures de protecció. Aquest tema de la soledat va tocar molt a les famílies, però també al personal que tractem els pacients amb Covid-19.

Se sap per què alguns pacients moren a causa d'aquesta malaltia?

Sabem que quan als símptomes inicials com la tos, la febre, la fatiga, el mal de cap o algun quadre intestinal, n'hi

ha diversos, s'hi afegeix, normalment al cap de sis, set o vuit dies, la sensació de falta d'aire, d'ofec, a alguns pacients se'ls presenten complicacions, amb pneumònia, amb un quadre de reacció inflamatòria al pulmó. Això passa a un 14% dels pacients, aproximadament, i d'aquest percentatge un 5% aproximadament acaba en unitats de cures intensives. D'aquests, n'hi ha alguns que se'n poden sortir i d'altres que no. La majoria de persones que han mort de coronavirus ha estat per aquesta reacció inflamatòria en el pulmó, malgrat tots els tractaments que es puguin fer.

Com gestionen emocionalment aquests cops els professionals sanitaris?

Al principi va ser molt dur, perquè la incertesa de les coses crea molta angoixa, molta por. Aquesta malaltia, com a la resta de la població, ens ha creat molta incertesa al personal sanitari i, per a nosaltres, ha estat preocupant. Això, com a cap de servei, com a responsable de la gestió de persones, m'ha preocupat especialment, perquè tothom té les seves pors i les seves angories i havies d'intentar que la gent no es desmotivés, que no s'angoixés.

Com diu vostè, igual que a la resta de la població, la pandèmia els ha afectat en la feina però també en la vida personal, s'entén.

Exacte. En el meu cas, per exemple, tinc una família nombrosa, amb sis fills. La meua dona és metgessa, és cardiòloga, i, com jo, des del primer moment va haver d'estar amb els pacients de Covid. De cop i volta, per por, perquè els dos som metges, perquè podem portar o no podem portar el virus, ens desapareix l'ajuda que teníem a casa quan estàvem treballant. Ens vam trobar, de sobte, amb una intensitat de treball brutal els dos i, a casa, amb sis nens. Però, tot i això, tot es fa. No ho vam veure com un pou, sinó com un túnel, i pensàvem que un dia o un altre en sortiríem i veuríem la llum. El confinament el vam aprofitar per estar amb els de casa i mirar-ho en positiu, perquè ja hi havia prou coses negatives, ja hi havia prou sofriment fora de casa. Ens aïllàvem de la feina, a casa, i ens vam bolcar en la família.

La pandèmia és molt més que la malaltia?

Així és. Ens ha tret la llibertat de fer determinades coses, ens ha portat a fer un sacrifici molt gran en l'àmbit de la sanitat, hi ha persones que estan patint molt en matèria econòmica, n'hi ha que pateixen per qüestions socials. Tant de bo que, malgrat tot, en sortim més enfortits, pel que fa al tracte humà.

Aquest darrer any, s'ha enfortit el tracte metge-pacient, per exemple?

Nosaltres hem hagut de cobrir la mancança d'aquells pacients que estaven tan sols, així és. Metges, infermeres, auxiliars, tot el personal... hem hagut de suplir-ho d'alguna manera. I crec que, fins i tot, el tracte entre els equips també ha millorat, perquè hem hagut de ser molt generosos i hem hagut de donar molt de nosaltres mateixos, perquè la situació així ho exigia. Però no cal dir que tot això ha comportat un desgast físic i emocional i d'estrès molt important.

Personalment, com se sent ara mateix vostè?

Quan fa un any t'adones que tothom està molt cansat i que necessites descansar. Però, com que tampoc no sabem quant de temps durarà encara tot això, seguim aguantant. Però sí que és clar que s'evidencia un desgast. Hem viscut una situació històrica i ens hem entregat al màxim possible en tots els aspectes, professionalment i humanament. La sensació és que estem fent allò que és correcte, i això també satisfà. I també ens queda la sensació que com a equip hem treballat molt bé, no només els metges, sinó tots els estaments.

Font del document:

https://www.emporda.info/comarca/2021/03/09/nomes-any-mirant-enrere-sembla/489539.html?utm_source=rss